

РЕШЕНИЕ

№ 4347

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав, в публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11540** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 46, ал.

1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Административното дело е образувано по жалба на Д. М. Х., от С. по произход кюрд, живущ [населено място], ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , чрез адв. Б. П. Б.-САК, адв. К. Б. Д.-САК и адв. Л. В. Д.-САК, срещу Заповед № 5364з - 4695/30.10.2024 г. на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на жалбоподателя.

С жалбата се твърди, че заповедта е неправилна, поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост, а отделно от това актът на административният орган бил постановен в нарушение на материалния закон-неспазване на чл. 44, ал. 2 от закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят на Д. М. Х. – редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Д.. Адвокат Д. – Поддържа жалбата. Моли за срок за писмени бележки.

Жалбоподателят /лично чрез преводача/ – Режимът падна, но войната не е свършила. Все още и до днес има война. Ние нямахме проблеми с Б., ние имаме проблеми с Т.. Ответникът Директора на Дирекция „Миграция“-МВР – редовно уведомен, се представлява от юрк. Ч.. Юрисконсулт Ч. – Оспорва жалбата. Моли съдът да отхвърли същата.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, Първо отделение, 54 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства в тяхната цялост съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

С Предложение рег. № 5364р-26174/30.10.24 г. на Началник отдел ПНМ в Дирекция „Миграция“ е посочено, че с Решение № 9529/12.09.24 г. хуманитарния статут на Х. е прекратен, решението не е обжалвано и е влязло в сила, в тази връзка са налице основанията на чл. 66, ал. 1 от ЗУБ, спрямо него да се приложат разпоредбите на ЗЧРБ.

В настоящия случай били налице обстоятелствата по чл. 34, ал. 4 от АПК, тъй като решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се защитят важни държавни и обществени интереси, свързани със запазването на обществения ред.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 и чл. 41, ал. 4 от ЗЧРБ, връщане се налагало, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ на международна закрила, което било видно от УРИ 536400-87792/25.10.24 г. на ДАБ-МС.

По смисъла на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ били отчетени обстоятелствата, че Х. няма регистрирано влизане на територията на страната, както и не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на Закона за ЗЧРБ, предвид обстоятелството, че в страната няма близки, роднини, каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, няма информация за адрес, на който живее и не са налице данни, от които да се направи извод, че лицето е загубило връзките си в държавата си на произход.

Видно от това, че горепосочения чужд гражданин е напуснал територията на Р. България на 25.04.23 г., както и факта, че е установен на територията на Кралство Б. давало основание да се предположи, че целта на чужденеца в настоящия момент е Западна Европа, а не търсене на международна закрила.

Предвид това е предложено на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР, да бъде наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на жалбоподателя.

Със Заповед №5364з - 4695/30.10.2024 г. на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР, е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на жалбоподателя, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), предвид факта, че с влязло в сила Решение № 9529/12.09.24 г. хуманитарния статут на Х. е прекратен, решението не е обжалвано и е влязло в сила. Предвид мотивите изложени в предложението на началника на отдел „Противодействие на незаконната миграция“, е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни до страна на произход – С., на Д. М. Х., от С. по произход кюрд, живущ [населено място], ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] Заповедта е връчена на жалбоподателя на 30.10.24 г., видно от отбелязването върху нея.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на това производство, е подадена в срока, от надлежна страна и е

процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваната заповед е издадена от Директора на Дирекция „Миграция“-МВР - компетентен орган съгласно чл.44, ал.1 от ЗЧРБ.

Съдът намира, че същата е издадена в установената писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и материалния закон.

Съдът намира, че по делото не се спори, че жалбоподателят е чужд гражданин - чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 ЗЧРБ. и няма разрешен статут за пребиваване на територията на страната, защото с влязло в сила Решение № 9529/12.09.24 г. хуманитарния статут на Х. е прекратен. Постановеното решение на Държавна агенция за бежанците при министерски съвет за прекратяване на статут на бежанец и хуманитарен статут очертава нова правната регламентация на неговия правен статус, установена в ЗЧРБ, но и в Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г., относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директива 2008/115).

В чл. 1 Директива 2008/115 са определени общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой. Тези стандарти и процедури се прилагат в съответствие с основните права, които са общи принципи на правото на Съюза, и на международното право. С оглед на това органът е длъжен, преди издаване на принудителната административна мярка "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", която безспорно е мярка с неблагоприятни последици за жалбоподателя, да го изслуша. Това негово право е изрично посочено в чл. 41 (2) (а) от Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата). Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз зачитането на това право е задължително дори когато приложимата правна уредба не предвижда изрично такова изискване (решение от 10 септември 2013, М. G, N. R, C-383/13 PPU, точка 32).

Безспорно е, че съгласно чл. 52 (1) от Хартата, гарантираните от нея права могат да бъдат ограничавани, но това трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на правото, като при спазване на принципа на пропорционалността ограниченията могат да бъдат налагани само ако са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (решение от 4 юни 2013 г., ZZ, C-300/11, EU: C: 2013:363, точка 51).

В случая и оспорващият е уведомен, че започва производство по издаване на процесната заповед и в представения срок от 7 дни не е представил обяснения, нито възражения и не е налице нарушение на административно производствените правила – лицето не е упражнило правото си да възрази.

Съгласно чл. 39а, ал.1, т.2 от ЗЧРБ една от принудителните административни мерки, налагани на чужденците по този закон е "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", като тази мярка се налага по отношение на чужденец, за който има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по ЗУБ е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано. Съдът намира, че оспорената заповед е

мотивирана, като е издадена са спазени императивните разпоредби на чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ и са изложени мотиви за визираните в тази норма обстоятелства. В случая ПАМ е наложена на осн. чл. 41, т.4 от ЗЧРБ, съгласно която връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано. В случая по отношение на жалбоподателят е налице влязло в сила Решение № 9529/12.09.24 г., с което хуманитарния статут на Х. е прекратен, решението не е обжалвано и е влязло в сила и соченото правно основание за издаването на заповедта по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, а именно, в хипотезата на връщане, което се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище е напълно основателно.

Съгласно чл. 39а, ал.1, т. 2 ЗЧРБ (изм. ДВ, бр. 97 от 2016 г.), ПАМ "принудително отвеждане до границата" е заменена с мярката "връщане до страна на произход". В чл. 41, т.4 от ЗЧРБ, отново след посочените промени, изрично е изведено като основание за издаване на ПАМ от вида "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, " наличието на влязло в сила решение за отказ по ЗУБ. Очевидно законодателят и преди, и след промените на ЗЧРБ е приел, че по отношение на чужденци, спрямо които има отказ за предоставяне на международна закрила по ЗУБ, следва да се прилага мярка, която по своето правно съдържание създава задължение за връщане на чуждия гражданин. По отношение на оспорвания е настъпил право прекратяващ юридически факт – прекратяване на статут на бежанец и хуманитарен статут, като ненапускането на Републиката, след непризнато право на статут по ЗУБ попада в хипотезата на приложената норма.

В случая действително жалбоподателят в страната няма близки, роднини, каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде установен, няма данни да притежава средства за издръжка, няма информация за адрес, на който живее и не са налице данни, от които да се направи извод, че лицето е загубило връзките си в държавата си на произход, а отделно от това горепосочения чужд гражданин е напуснал територията на Р. България на 25.04.23 г., след което е установен на територията на Кралство Б. и обосновано може да се предположи, че целта на му в настоящия случай е да се установи в Западна Европа, а не да търси международна закрила.

В случая лицето пребивава в Р.България и след постановеното прекратяване, не предприема никакви действия за съобразяване на престоя си съгласно законовите разпоредби. Налице е незаинтересованост от страна на жалбоподателя за уреждане на пребиваването му в РБ по съответния законен ред. Съдът намира, че в случая не е налице нарушение на органа по см. на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и неспазване на изискването за извършване на преценка и на обстоятелствата по чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ и едва тогава да прецени да наложи или не мярката и съответно какъв да бъде нейния вид.

Обстоятелството, че лицето е в Р. България от доста време не е основание да се

приеме, че същият е прекъснал семейни, културни и социални връзки с държавата по произход и е създал такива връзки с Р. България, като не може бездействието му да съобрази престоя си с изискванията на закона да е основание да се приеме, че спрямо него не следва да предприемат съответни мерки. Не са ангажирани доказателства за създаване на социални връзки на територията на страната, а напротив с поведението си лицето демонстрира нежелание за съобразяване със законовите норми.

Според постоянната практика на Съда, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, параграф 1 от Директива 2008/115/ЕО, при съобразяване с предвидените в член 6, параграфи 2 - 5 от нея изключения, да приемат решение за връщане. Следователно взетото решение на административния орган за налагането на процесната ПАМ по отношение на оспорвания е съобразено и с предвижданията на общностното право и не се установяват изключенията по чл. 6, пар. 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директивата. В случая органът е изяснил по см на чл. 35 от АПК, обстоятелствата от значение за случая.

Неоснователен е доводът на оспорвания, че не е спазен залегналия в чл. 6 от АПК – принцип на съразмерност при упражняване на правомощията на административния орган. С процесната заповед и нейното изпълнение не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, тъй като лицето пребивава от доста време незаконно на територията на страната, без документи за самоличност, при незаинтересованост да предприеме действия по узаконяване на пребиваването си и с това си поведение – бездействие, съдът намира, че е съразмерна наложената мярка да бъде върнат в страна по произход. В случая следва да бъде взето предвид, че лицето е имало хуманитарния статут, създало е предпоставки за прекратяването му, т.е. налице е незаинтересованост за уреждане пребиваване съобразено с изискванията на българското законодателство и правилно е наложена мярката.

Неоснователен е и доводът на оспорвания, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като не се посочва, коя точно принудителна мярка се предприема по отношение на жалбоподателя – връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, тъй като в заповедта са изброени именно тези три вида мерки съгласно законовата норма, а не конкретна мярка и не може да се установи, къде следва да бъде върнат. В случая връщането на лицето е безспорно ясно, че в страна по произход – С..

Предвид горепосоченото съдът намира, че заповедта е законосъобразна и следва жалбата да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, първо отделение, 54 състав,

РЕШИ:

Отхвърля жалба на Д. М. Х., от С. по произход кюрд, живущ [населено място], ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , чрез адв. **Б. П. Б.-САК**, адв. К. Б. Д.-САК и адв. Л. В. Д.-Сак, срещу Заповед № 5364з - 4695/30.10.2024 г. на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на чужденец.

Решението да се съобщи на страните.

Решението може да се оспори с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.